

Arrest

nr. 317 909 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 252 187 van 2 april 2021 weigerde de Raad verzoeker als vluchteling te erkennen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoeker diende op 27 december 2022, in functie van zijn Belgische stiefvader, G.G.G.N., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 juni 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoeker diende op 2 augustus 2023, in functie van zijn Belgische stiefvader, G.G.G.N., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 30 januari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 7 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [O.C.]

Voornamen: [B.S.]

Nationaliteit: Colombia

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader, [G.G.N.G.] [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter,, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- attest van het bestuur kadastraal beheer dd. 10.10.2023

- attest van gezinssamenstelling dd. 9.02.2023

- loonfiches op naam van de referent bij werkgever [...] voor de periode oktober 2022 – september 2023

- inschrijvingsbewijs bij EAFC Uccle dd. 19.09.2023 aangaande de opleiding Frans

- printscreen facturen Engie op naam van de referent

- rekeninguittreksels ING op naam van betrokkene met stortingen van de referent en [C.C.] dd. 5.04.2023, dd. 6.04.2023, dd. 17.10.2023 en dd. 21.10.2023

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel een attest [voorlegt] van het bestuur kadastraal beheer dd. 10.10.2023. Uit dit attest blijkt dat betrokkene niet is ingeschreven met onroerende goederen in de stad [N.]. In hoeverre betrokkene buiten deze stad in het bezit is van een onroerend goed is niet duidelijk. Aangaande zijn financiële onvermogenheid legt betrokkene geen enkel document voor. Gezien deze vaststellingen blijkt niet dat betrokkene financieel onvermogen was in zijn land van herkomst.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft legt betrokkene een inschrijvingbewijs bij EAFC Uccle + betaalbewijs voor. Echter, uit het betaalbewijs valt niet af te leiden wie deze opleiding bekostigd heeft. Uit deze documenten valt enkel en alleen af te leiden dat betrokkene is ingeschreven voor de opleiding Frans. Verder leggen zij nog rekeninguittreksels voor op naam van betrokkene. Echter hier dient opgemerkt te worden dat

deze stortingen dateren vanaf 5.04.2023, nl. toen betrokkene al in België verbleef. Bijgevolg bewijzen deze dan ook niet dat betrokkene ten laste was van de referent in het land van herkomst. Tot slot legt betrokkene nog [printscreens] van facturen van Eandis op naam van de referent voor. Wat betrokkene hier wilt mee aantonen is dan ook niet duidelijk. Zoals hier boven gesteld hebben deze documenten betrekking op de situatie in België en niet van in het land van herkomst. Bijgevolg werd er niet aangetoond dat betrokkene ten laste was van de referent in het land van herkomst.

Er wordt ook opgemerkt dat betrokkene sedert 07.10.2020 tot en met 30.06.2023 tewerkgesteld is geweest via [C.NV.] en sedert 14.12.2023 tot en met 31.12.2023 tewerkgesteld was bij werkgever [B.SRL]. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene heeft niet aangetoond niet onvermogen te zijn in het land van herkomst en blijkt dit heden evenmin te zijn, noch is/was hij ten laste, gezien hij zelf in zijn onderhoud kan/kon voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid.

Het gegeven dat betrokkene bij het ziekenfonds als ten laste van de referent staat ingeschreven doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Artikel 52 bepaalt het volgende:

§" 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. " (eigen onderlijning)

2. De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad

stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te genieten. Hij heeft hierbij de verschillende door verzoeker aangebrachte documenten besproken en uiteengezet waarom hij oordeelde dat deze niet toelaten te concluderen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is van zijn Belgische stiefvader. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Verzoeker laat daarnaast na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat verweerder de materiële motiveringsplicht miskende of de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 schond. Zijn loutere verwijzing naar deze normen, alsook zijn theoretische betoog betreffende de motiveringsplicht, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Verzoeker toont door te betogen dat de criteria die verweerder hanteert *“veel te streng”* zijn – terwijl verweerder slechts toepassing maakt van de door de wetgever vastgelegde regels – evenmin aan dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

De bewijzen die eisende partij heeft bijgebracht zijn afdoende. Verwerende partij diende deze te aanvaarden als zijnde afdoende.

Eisende partij beschikt niet over eigendommen en inkomsten in het land van herkomst.

De rekeninguittreksels van de referentiepersoon waarop de inkomsten worden gestort en met de welke ook de kosten van het beroep worden betaald, werden overhandigd aan de verwerende partij.

Bovendien verblijven beiden op het zelfde adres en wordt de huisvesting van eisende partij gefinancierd door de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak (supra) en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient, in casu, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Unieburger die hij begeleidt of vervoegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefvader, maar dat hij met zijn betoog niet aantoont dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding, dat enig relevant document over het hoofd werd gezien of dat verweerders appreciatie van de aangebrachte documenten kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist niet dat er geen stukken zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Belgische stiefvader. Hij ontkent ook niet dat hij wel aantoonde hij zelf reeds jaren in België was tewerkgesteld en dus in een eigen inkomen voorzag. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om op grond van deze vaststellingen te concluderen dat niet blijkt dat verzoeker ten laste, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is van zijn Belgische stiefvader. Verzoeker houdt voor dat hij geen eigendommen heeft in zijn land van herkomst, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat dit onvoldoende werd aangetoond. Het gegeven dat verzoeker tijdens een onwettig of precair verblijf in België wordt gehuisvest door zijn moeder en stiefvader werd door verweerder in aanmerking genomen en het is niet kennelijk onredelijk om, in een situatie zoals in voorliggende zaak – waarbij verzoeker initieel naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij zelf in het Rijk werd tewerkgesteld – te stellen dat hieruit niet blijkt dat hij ten laste is. Verzoekers toelichting dat hij de inkomsten van zijn stiefvader heeft aangetoond en zijn bewering dat deze ook de kosten van het ingestelde beroep betaalt, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder nog bijkomende informatie had moeten opvragen indien hij twijfels had, moet worden opgemerkt dat verweerder niet heeft aangegeven enige twijfel te hebben. Verweerder heeft klaar en duidelijk gesteld dat verzoeker niet aantoonde aan een voorwaarde die door de wetgever is voorzien te voldoen. De Raad dient er ook op te wijzen dat het aan de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient toekomt om zijn aanvraag te stofferen met alle nuttige stukken (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Volledigheidshalve kan nog worden onderstreept dat verzoeker, die wordt bijgestaan door een advocaat, voorheen reeds een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dus al vertrouwd was met de procedure. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek de bijlage 19ter van 2 augustus 2023, blijkt ook dat verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht binnen een termijn van drie maanden de vereiste overtuigingsstukken over te maken, waaronder *“Bewijs ziektekostenverzekering, Bewijs van ten laste zijn, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Het gegeven dat verzoeker naliet de nodige overtuigingsstukken over te maken, laat slechts toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt nu in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden verduidelijkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing dus niet tot gevolg heeft dat hem enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. In deze situatie kan niet worden besloten dat deze beslissing een echte inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM omschreven gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker voorziet in een uitvoerig theoretisch betoog betreffende artikel 8 van het EVRM, maar bewijst hiermee niet dat verweerder deze verdragsbepaling heeft geschonden. Hij toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven zou kunnen ontwikkelen met zijn stiefvader en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij normale familiale en sociale contacten met personen in het Rijk niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatie-middelen of door wederzijdse bezoeken. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing, waarbij slechts wordt vastgesteld dat hij niet voldoet aan de vereisten om een recht op gezinshereniging te genieten, op zich, enige impact heeft op, niet nader toegelichte, economische belangen. Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in het gedrang brengt. In deze

omstandigheden kan derhalve niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing nam.

Er dient ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en verzoeker niet verplicht om “*naar Marokko terug te [...] keren*”. Deze beslissing op zich, waarin een standpunt wordt ingenomen omtrent een verblijfsaanvraag, legt verzoeker niet de plicht op om België te verlaten en maakt geen einde aan welk privé- of familieleven dan ook.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK